

fordeles paa hele Landet. Først derved opfylder man, hvad Billighed og Retfærdighed efter min Formening kræve, og det er derfor, jeg skal opfordre det høie Thing til ikke strax at forfaste Loven, men lade den gaae sin Gang gjennem Thinget og see at faae den ændret saaledes, at den ikke staaer i Strid med, hvad Regjeringen tidligere har foreslaaet, men faaer en saadan Form, at Regjeringen kan gaae ind paa den.

Lehmann: Jeg tager kun Ordet for at berigtige to Misforstaaelser. En æret Landsthingsmand fra Byen (C. Rasmussen) meente, at disse Erstatningskrav ere hjemlede ved Frdn. af 9de Mai 1806; men lige det Modsatte er Tilfældet. Den træder netop i Kraft, naar Krigen begynder, fordi disse Wgter da skulle præstere uden Bederlag, og naar der senere er blevet betalt Bederlag, saa har det været paa Grund af Billighed og ikke ifølge denne Lov. Hvad den sidste ærede Taler angaaer, da er det en Misforstaaelse af ham, naar han mener, at der kan drages en Analogi mellem Forholdene i Kjøbstæderne og Forholdene paa Landet. Paa Landet præstere Wgter efter de sædvanlige Wgtlister, der rette sig efter Hartkøret. Under fredelige Forhold betales disse Wgter ofte med Penge, men i Almindelighed ydes de in natura til Communen — i det her foreliggende Tilfælde er der derimod Tale om en Statsbyrde —, og Ingen kan der siges forkludsvits at have gjort noget Udlæg, undtagen naturligtvis i de enkelte Tilfælde, at nogen Kjørepligtig har ønsket at skaae sine Heste og derfor har leiet en Anden for sig, men det er jo et reent privat Forhold. I Kjøbstæderne derimod er det jo Tilfældet, at der er et forholdsvis overordentlig ringe Antal Vogne og Heste, og Requisitionerne stilles derfor til Bogmændene. Det er jo imidlertid naturligt, at man ikke saaledes kan lægge den hele Byrde paa et Par enkelte Borgere; disse bør fornuftigtvis have Betaling af Communen, og dennes Afgifter i denne Anledning gaae saa ind under de almindelige Regler. Grunden til, at der her kan blive Tale om en forkludsvits Udredelse, er altsaa den, at man ikke kan requirere den enkelte Vogn-

mand til uden Bederlag at præstere det store Fleertal af Wgter. Byen som Heelhed har leiet Bogmændene og givet dem Erstatning; men deri ligger ikke den mindste Analogi med Forholdene paa Landet. Det var disse reent factiske eller legale Forskjelligheder, jeg vilde gjøre opmærksom paa.

W. Petersen: Maa jeg blot til, hvad den sidste ærede Taler anførte, bemærke, at jeg har ikke sagt, at Forordningen af 9de Mai 1806 gav nogensomhelst Regel for Erstatningen; det er netop min Mening, at den ikke gjør det. Den giver Regler med Hensyn til alle de andre Præstationer, og navnlig Indquarteringen, men den har desværre ikke givet nogen Regel med Hensyn til Erstatningen for Kjørsler. Hvis den havde gjort dette, vilde man jo — hvad der allerede er blevet anført af det ærede Medlem her ligeoverfor (C. Rasmussen) — ikke have behøvet det Supplement til Forordningen, der blev givet i 1808, og som bestemmer, at paa den og den Maade skulle Kjørsler erstattes. — At Beløbet har maattet udredes forkludsvits af Kæmmerkasserne, er jo ganske naturligt; men der kan ikke dermed være meent, at det skulde være Communens Borgere, der endelig skulde betale Beløbet; der maa være meent Staten. For mig har dette imidlertid ikke nogen væsentlig Betydning. Det, som jeg forlanger, er, at en Skat skal reparteres lige paa hele Landet, og at visse Dele af Landet ikke skulle være fritagne, medens enkelte Personer eller enkelte Dele af Landet komme til at betale.

Jessen: Naagtet jeg ganske vist saa stærkt som Nogen ønsker at vise alt muligt Hensyn til Folkethingets Beslutninger, og naagtet jeg ligeledes gjerne ønskede at vise alt muligt Hensyn til den ærede Indbringer af nærværende Lovforslag, saa har jeg dog efter nøie Overveielse ikke kunnet Andet end finde, at det var det Rigtigste at vise denne Sag fra sig. Det forekommer mig, at det er en meget vanskelig Ting saaledes at udryde en enkelt Green af de opstillede Erstatningsfordringer og i en saadan enkelt Retning at give Erstatning af Statskassen, medens der